

deloval pri pripravah za ustanovitev Muzejskega društva in na ustanovnem občnem zboru 23. julija 1937 prevzel predsedstvo društvenega odbora, kar je potem opravljal vsa leta do danes razen med okupacijo, ko društvo ni delovalo. Po dveh letih zbiranja, pri čemer je bil tudi sam zelo aktiven, je 27. avgusta 1939 sprejemal goste na otvoritvi prve muzejske zbirke. Predsedoval je skoraj vsem odborovim sejam, ki jih ima društvo vsak mesec in jih je bilo do sedaj 299, dalje občnim zborom, vodil razne posvete, sestanke, ogleda ipd. Ko je nekaj dni po osvoboditvi prišel v Loko kot član komisije za ugotavljanje vojne škode, je bila njegova prva pot v tedaj opuščeno kapucinsko cerkev, kamor so Nemci prenesli muzejske zbirke in jim je tajnik dodal še iz Dražgoš pripeljane zlate oltarje. Po prizadevanjih predsednika Blaznika in razumevanju občine je muzej kmalu nato našel prostore v puštalskem gradu in postal iz amaterske občinske ustanova. Pod Pavletovim vodstvom se je muzej s pomočjo tedanjega predsednika občine Sveta Kobala končno preselil v loški grad in bil 16. avgusta 1959 tretjič slovesno odprt. Ustanova, ki

ji naš jubilarant že 37. leto posveča veliko skrb in obilo prizadevanj, je tako napredovala, da daje svojevrstni kulturni pečat Škofji Loki. Ne pretiramam, če trdim, da je Loka po svojem muzeju vsaj toliko znana doma, v državi in v tujini kakor po svoji industriji. Pavle Blaznik je pomagal uresničiti tudi zamisel Branka Berčiča o izdajanju Loških razgledov, ki prav tako širijo sloves naše občine. Od prvega letnika leta 1954 priobčuje v njih vsako leto tehtne prispevke in od četrtega letnika 1957 sodeluje tudi kot član uredniškega odbora.

Ni pa Pavle le odličen in neutrudljiv znanstveni in društveni delavec, odlikuje se tudi po lastnostih plemenitega, poštenega, odkritosrčnega, požrtvovalnega človeka in dobrega tovariša, ki zna ustvarjati delovno vneto pri sodelavcih in prijetno razpoloženje v družbah, predvsem s šalami na svoj, ne na tuj račun.

Muzejsko društvo mu pristrčno čestita k lepemu življenjskemu jubileju z iskreno željo, naj ostane še dolgo vrsto let zdrav in dobre volje pri delu za koristi Loke, slovenske in jugoslovanske kulture.

Francè Planina

80-LETNI JUBILEJ PRIMOŽA SIMONIČA

Med pomembnejše pisce strokovnih knjig, razprav in člankov s področja kmetijstva med obema vojnoma uvrščamo diplomiranega inženirja agronomije, kmetijskega svetnika v pokoju Primoža Simoniča, ki je letos doživel 80 let. Rojen je bil 3. junija 1893 v Plužnjah pri Cerknem, danes v občini Idrija. Že v mladosti se je družina preselila v Škofjo Loko in stanovala v kajži na Brezovcu v Moškrinu. Obiskoval in končal je gimnazijo v Kranju, kjer je leta 1912 tudi maturiral. Istega leta se je vpisal na visoko zemljedelško šolo (Bodenkultur) na Dunaju. Tam se je srečal z drugim Ločanom dr. Franom Jesenkom, ki je bil tedaj asistent, nato docent in hkrati upravnik rastlinogojске postaje omenjene visoke šole. Zaradi mobilizacije med prvo svetovno vojno in udeležbe na bo-

jišču od 1. junija 1915 do 1. marca 1917, je moral Simonič študij prekiniti. Kasneje ga je nadaljeval ter končal leta 1920. Služboval je kot upravnik veleposestva Križ pri Kamniku (1920—1926), kot profesor na nižji kmetijski šoli v Šentjuriu pri Celju ter nižji in srednji kmetijski (sadiarski in vinarski) šoli v Mariboru (1926—1936). Poučeval je poljedelske predmete, zraven teh pa še botaniko, računovodstvo in nekaj časa tudi slovenščino ter vodil poskuse pridelovanja raznih sadežev in posevkov. Na tej podlagi je nastala njegova zelo obširna učna knjiga *Splošno poljedelstvo* (DSM, 1931, 320 str., ki je skozi dve desetletji služila kot sodoben priročnik za strokovno rabo. Leta 1936 je bil Simonič imenovan za glavnega banovinskega poljedelskega referenta v Ljubljani, kjer je

Primož Simonič

uspešno vodil pridelovanje in preskrbo s semenom in bitko za večje pridelke. Zato so ga po osvoboditvi kot strokovnjaka imenovali za upravnika nacionaliziranega posestva tvrdke Sever & Co na Selu pri Radohovi vasi na Dolenjskem (1945 do 1948), kasneje pa za vodjo laboratorija za kontrolo semen pri Kmetijskem znanstvenem zavodu Slovenije v Ljubljani. Leta 1952 se je preselil v Škofjo Loko, kjer uživa svoj pokoj, se kratkocasi z opazovanjem žive narave ter piše drobce iz svojih doživetij in opazovanj.

Primož Simonič je začel že zelo zgodaj pisati in objavljati strokovne prispevke. Njegovo ime najdemo med sodelavci časopisa Kmetovalec že leta 1923 in ga sledimo do konca izhajanja tega re-

nomiranega glasila Kranjske oz. Slovenske kmetijske družbe. Tematika njegovega pisanja je bila odsev njegovega dela in službenih nalog ter izkušenj. Ko je bil upravnik veleposestva, je pisal o gospodarjenju in varčevanju, o kmetijskih strojih, gnojenju, obdelavi posameznih posevkov in sadežev. Kot profesor in vzgojitelj je obravnaval vprašanja strokovnega šolstva in stanovske zadeve, kot referent pa je objavljajal probleme modernizacije pridelovalnih postopkov, odbire rastlin in pridelovanja semen. V knjigi *Za boljši pridelek* (DSM 1953, skupaj s F. Janežičem in V. Repanškomo) je napisal poglavje o *Okopavinah*, druge prispevke pa je objavljajal (razen v *Kmetovalcu*) v glasilih in časopisih *Brazda* (1934—1937), *Gospodar in gospodinja* (1934—1938), *Koledar jugoslovanske kmečke zveze* (1931), *Koledar kmetijske matice* (1926), *Orač* (1937—1941), *Sadjar in vrtnar* (1931—1934), *Slovenec* (1933), po drugi vojni pa v *Kmečkem glasu* in *Pisanem petku* (Delo). Med pomembne študije naj uvrstim *Žitarstvo* (referat na kmetijski anketi II, PKA 1938, str. 179—188), *Kmetijstvo na Dolenjskem* (zbornik razprav Dolenjska 1938, str. 199), *Kmetijstvo v loškem okolišu nekdanj in danes* (Loški razgledi 1962, str. 149—170), *Kamnitnik* (Loški razgledi 1964, str. 102—110) in *Spominski plošči o potresu leta 1511* (Loški razgledi 1964, str. 208—210). Bralci Loških razgledov se spominjajo tudi Simoničevih *Doživljajev in spominov* (LR 1970). V kranjskem Glasu je objavljajal *Loške slike iz pretekle in polpretekle dobe* (Mestenci in Prfarci, 1969), v celjskem Novem tedniku (1972) pa je objavil zgodbo *Kralj Macafuks in drugi megalomani*, več drugih podob iz loškega življenja še pripravlja, mnoge izpovedi pa smo brali v *Nedeljskem dnevniku*, kjer je pod imenom Simon Mlinar popisoval stare loške gostilne.

Dr. France Adamič

JESENKOVA PRIZNANJA

Na slavnostni seji ob 25-letnici Biotehniške fakultete univerze v Ljubljani in 200-letnice kmetijskega šolstva na Slo-

venskem dne 9. oktobra 1972 sta pedagoškoznanstveni in fakultetni svet sprejela sklep o ustanovitvi in podeljevanju pri-